

20 KULTUR OG IDEER MUSIKK

Album Klassisk

Tora Augestad

PORTRAYING PASSION

Musikk av Kurt Weill,
Marcus Paus og
Charles Ives.

Med Oslo Filharmonien.

Dirigenter: Joshua
Weilerstein og Christian
Eggen.Jevnt over en fantastisk plate
for den som liker Augestads
tilnærming.Klassisk
kabaret

BALANSERER: Augestads stemme kan av og til være tynn, innimellom nesten skarp – i neste øyeblikk redder hun alt inn med en lyrisk og forførerisk klang, skriver vår anmelder. Foto: Thomas Kolbein Bjørk Olsen

Tora Augestad veksler mellom kabaretens uttrykk og det klassiske på en fremragende måte.

ANMELDELSE
SUNNIVA THOMASSEN
anmeldelse@vl.no

Med tittelen *Portraying Passion* kunne man tro at Tora Augestad avbildet den pasjonerte kjærligheten i sin nyeste CD. Men tvert imot lar musikken og tekstene oss få øye på alt det andre som motiverer menneskene til å handle som de gjør. Det pasjonerte mennesket er ikke alltid et vakkert syn.

Tora Augestad er kjent som en allsidig utøver, med sangutdannelse innen både klassisk og jazz. Ved mitt første møte med henne for 10–15 år siden på Victoria Jazzscene i Oslo ble jeg umiddelbart betatt av hennes stemme, men like mye av hennes scenepersonlighet. Allerede den gangen lå tyngden i programmet på kabaretrepertoar. Og i Kurt

Weills verk *De syv dødssynder* kommer Augestads stemme virkelig til sin rett.

Hysteriske kvinner. Anna I fører ordet i fortellingen og forteller om Anna II og deres ferd fra storby til storby for å tjene penger til familien der hjemme. Anna I er praktisk og kynisk, mens Anna II er følsom og drømmende. Anna II kommer sjelden til

“**Augestad har en særegen stemme, som for noen kanskje blir for spesiell.**”

orde gjennom verket, og dette i seg selv kommenterer verkets kjerne: Annas familie – bestående av kun mannlige sangere – kommenterer handlingen på samme måte som koret i de antikke, greske tragediene.

Gjennom fortellingen former de Anna II, som gradvis går gjennom de syv dødssynderne i forsøket på å skape et bedre liv for familien. Bibelvers brukes som gjentagende mantra, blant annet godt illustrert av Anna I i satsen *Sinne*, hvor hun tar prestens rolle og synger hele bibelsitatet på én enkelt tone.

Hos Weill er det familien og Anna I som skaper virkeligheten hos den i utgangspunktet moralske og følsomme Anna II. Familiens kritikk og formaninger veksler mellom tilsynelatende omtanke og kontroll. Slik fordømmer de henne for dødssynder som de selv har utkrystallisert.

Passe skranglete. Det er altså heftige scener i *Portraying Passion*, tross Weills lystige kabaretmusikk. *Hate Songs* av Marcus Paus glir rett inn i det samme musikalske universet som hos Weill. Paus leker med musikal-

sjangeren og samtidsmusikken, men holder seg likevel som vanlig innenfor det melodiske. Charles Ives fem sanger utfyller musikkopplevelsen med en melankolsk tone som står i kontrast til de to første verkene.

De tre verkene er relatert både tematisk, musikalsk og historisk, noe som gjør at platen oppleves helhetlig og solid. Oslo Filharmoniske Orkester, med deres dirigenter Weilerstein og Eggen, må også få æren for dette. Musikerne spiller uttrykksfullt, presist og levende, og akkurat passe skranglete for sjangeren.

Rike nyanser. Augestad har en særegen stemme, som for noen kanskje blir for spesiell. Den kan av og til være tynn, innimellom nesten skarp – i neste øyeblikk redder hun alt inn med en lyrisk og forførerisk klang. En nesten nervøs vibrato på noen toner kunne hos andre sangere blitt

enerverende, men her gir den kun nerve. Det er karakteristisk at hun ofte glir inn på tonene, og sangen som nesten blir tale innimellom kunne blitt kjedelig i lengden – men nyansene i Augestads foredrag gjør at hver del av en setning, ja, hvert ord blir tydelig som manifestert følelse. Hun veksler mellom kabaretens uttrykk og det klassiske, og nettopp dette er hennes styrke som gjør stemmen virkelig spennende.

Mannskoret som bidrar i Weill, når imidlertid ikke helt opp. Det litt overdrevne og teatraliske uttrykket fungerer delvis, men tross flotte stemmer blir uttrykket hardt og staccato. Det virker som de ikke behersker å kombinere det teatraliske med en god stemmeklang, slik Augestad evner. Men jevnt over er dette en fantastisk plate for den som liker Augestads tilnærming. For meg er forelskelsen i hvert fall umiddelbar.